

Pojď blíž – mládežnická adorace

1.

Pojď blíž. Tyto slova nám říká Ježíš, protože se touží s námi setkat. Otázkou je, co se vlastně děje, když je nám Ježíš blíž? V evangeliu je spousta příběhů, které popisují události, které se děly v blízkosti Ježíše.

Ježíš uzdravil slepce, kteří za ním volali a prosili o uzdravení. Pouhým dotknutím jeho cípu roucha se uzdravila žena, která 12 let vnitřně krvácela. Nasytil 5000 mužů z pěti chlebů a dvou ryb. Vzkřísil mrtvou dceru představeného synagogy, lazara a mrtvého chlapce, kterého pohřbívali, vrátil jeho matce. Očistil Máří Magdalénu od zlých démonů a samaritánce toužící po živé vodě změnil život. Měnil vodu ve víno a kráčel při bouři po vodě.

Odpouštěl hříchy kajícím a naučil nás modlit se.

Věříme, že Ježíš nás může uzdravit, že v NĚM je řešení našich problémů. Předkládáme před Ježíše všechny své problémy nebo si některé schováváme pro sebe. Svěřujeme Ježíši náš život? Věříme tomu, že On ho může změnit k lepšímu, že nám pomáhá odstranit špatné věci v našem životě, aby jsme mohli být šťastnější. Chceme se zbavit věcí, které nás od něho oddělují? Které brání našemu uzdravení, které brání mít rád všechny kolem nás bezpodmínečně. Věříme, že Ježíš může dělat v našem životě zázraky? Že může naprosto nepochopitelně měnit okolnosti v našem životě a vyslyšet naše prosby? Věříme Ježíši, že u něj jsme v bezpečí? Že nás povede po cestě, na které opravdu objevíme, kým jsme, po čem toužíme a co naplní náš život radostí? Věříme, že Ježíš nám ukazuje, co je správné? Co vede k věčnému životu. Nebo věříme jen části, která je pro nás přijatelná a ostatní jeho pro nás tvrdá slova tiše ignorujeme?

2.

Jít blíž k Bohu skrze naše vztahy s bližními. Tak jako je trojjedinost založena na vztahu Otce i Syna i Ducha Svatého tak i na našem vztahu s Bohem se odráží nějakým způsobem náš vztah s našimi bližními.

Otázkou je, kdo je náš bližní? Je to můj bratr, moji rodiče? Patří mezi ně i mí kamarádi? A musí mezi ně patřit i ostatní lidi, které potkávám? Nesympatičtí učitelé, divní spolužáci a nebo žebrající bezdomovci? V každém z nás je Kristus a buď jsme to přijali, nebo o tom nevíme a nebo to odmítáme. Ať už se setkáme s kýmkoli, našim úkolem není stát se s dotyčným BFF (best friend forever) neboli nejlepší přítel navždy, ale snažit se najít Krista uvnitř ať už je zakopaný hluboko v nitru a nebo je na povrchu. A tak se náš pohled může změnit: ze zloděje na člověka v extrémně tíživé situaci, z prostitutky na ženu, která nikdy nedostala příklad pravé lásky a morálního jednání. Naším úkolem je dostat Krista z hloubky jejich nitra na povrch a vidět, kým opravdu jsou - úžasným, milovaným Božím synem/dcerou.

Okolnosti formují lidi, ale nemůžou formovat můj pohled na druhé. Ten může formovat jen Kristus, který je v nás. A díky tomu můžeme lépe pochopit a pomoci lidem, kteří jsou mimo náš žebříček hodnot.

Takovým postojem jsme blíž Kristu, který je v našich bližních, ale nejen to, Kristus který je v nás, je blíž k

nám. A Ježíš touží být nám blíž. Vždyť když Bůh nemohl najít člověka, On sám se stal člověkem, abychom se my, kdo jsme syny a dcerami lidí, mohli stát Božími dětmi a být mu blíž. Úžasné! :-)

Sami se můžeme zamyslet nad svým postojem k druhým. K těm, kteří nás ranili, jsou nám nesympatičtí a nebo o kterých si myslíme, že jsou pod naši úroveň. Pokud jednou chceme slyšet: „Amen, říkám vám, že cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratrů, to jste udělali pro mě.“ (Matouš 25:40 B21) musíme vidět Krista nejprve v sobě a také v každém z nás a podle toho se k sobě chovat :)

3.

Modlitba je jistě důležitou součástí našeho vztahu s Bohem, která nás vede k němu blíž. Asi nejjednodušší definicí modlitby je, že je to rozhovor s Bohem. Ale mnohdy pro nás může být pojem "rozhovor s Bohem" trochu neznámý. Jak mluvit s někým kdo je vševědoucí, všemohoucí a je to náš stvořitel. Zkrátka někdy může být těžké nějak uchopit svou osobní modlitbu.

Ježíš nám ale výrazně pomohl, když nás naučil Otče náš. Zjevil nám Boha jako našeho otce. Když si toto uvědomíme, stane se z modlitby "nástroj" na budování důvěrného vztahu Otce a syna. A tak jako každý otec miluje své děti a chce jim dát to nejlepší, tak přesně náš nebeský otec miluje nás. A my z pohledu dítěte ke svému otci vzhlížíme, milujeme ho a toužíme být s ním, protože v jeho blízkosti jsme v bezpečí a víme, že nám dá vše, co potřebujeme. A o toto přesně v modlitbě jde, jít ke svému Otci blíž a lépe ho poznávat. Ne z donucení, nebo protože bych měl, ale z čisté touhy a lásky být se svým Otcem.

Tak jako v evangeliích, kde v blízkosti Ježíše byli lidé uzdravováni ze svým nemocí a problémů, tak takto přesně Bůh chce tuto svou nadpřirozenou moc zjevovat skrze náš blízký vztah, který budujeme v modlitbě. Otázkou je jestli máme víru v to, že náš Bůh je toho schopen. Jestli věříme v to, že skrze modlitbu dostane vše, co potřebujeme. Možná nám modlitba připadá jako velký paradox. Na první pohled vypadá modlitba jako "mluvení do větru", ale Bůh si něco tak absurdního pro tento svět zvolil za nejmocnější nástroj. Nic na tomto světě nám nemůže zajistit šťastný život, krom modlitby nebo řečeno jinak krom vztahu s naším Otcem. Peníze, moc ani vliv nemůžou udělat náš život opravdově šťastným. Ale mnohdy těmto klamavým věcem podléháme. Tak jako marnotratný syn si mnohdy neuvědomujeme, že vše, co potřebujeme, máme u svého Otce. A stačí jít k němu blíž a On nám vše dá.

Tak jako v bibli zaslubuje: Jestliže se pak můj lid, který se nazývá mým jménem, pokoří a bude se modlit, bude hledat mou tvář a odvrátí se od svých zlých cest, potom je vyslyším z nebe, odpustím jejich hřích a uzdravím jejich zem.

Bůh říká : bude se modlit. Cesta k Bohu vede skrze modlitbu. Sami víme jak je na tom naše modlitba. Jestli naše modlitba není jen něčím co děláme ze setrvačnosti a nebo jestli je utlačovaná spěchem dnešní doby. Pan Torrey řekl: „Jsme příliš zaneprázdněni na to, abychom se modlili a proto jsme pak zaneprázdněni tím, jak získat sílu. Děláme toho mnoho, ale dosahujeme malých výsledků.“ Jak jsem na tom já a modlitba? Jak jsem na tom já a můj nebeský Otec. Jaký je náš vztah?

„Při modlitbě je lepší mít srdce, které neví, co říci, než říkat slova, v nichž není srdce.“